

BLOEDVLOEK

Deel 6

De Verborgene

Alle rechten voorbehouden aan de auteur.

© 2022 door Dawn Avalon.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Proloog

"Owen!" riep Riley uit. "Wat heb je gedaan?!" Pure ontsteltenis sprak uit de man zijn gelaatsuitdrukking. Met een ruk zag Jacinda de moordenaar naar zijn directe voorouder omdraaien. Een opeen klemmen van zijn kaken. Tot ze ineens zijn blik op haarzelf gericht zag. Tot haar eigen schrik, verstarde ze. Was ze dan nog altijd bang voor hem? Ze haalde iets dieper adem. Een blik tussen haar en Riley volgde. Beiden moesten klaar zijn voor wat Riley's nakomeling ook zou uithalen. Jacinda zette zich schrap. Er kwam echter geen reactie uit hem, althans niet zoals ze verwachtten. Een grimas van ongeloof en pijn verscheen ineens op Owens knap gelaat. Wat gebeurde er met hem? Overweldigd door de sensatie in zijn lichaam, zag ze de man op zijn handen en knieën vallen. Wit kristal vormde zich op zijn huid. Dit kon niet waar zijn! Transformeerde hij?

"Wat gebeurt er?" fluisterde Jacinda naar haar geliefde.

"Ik weet het niet," fluisterde hij terug. Beiden schrokken toen Owen het ineens uitschreeuwde! De mooie blonde vrouw hapte naar adem. "Wat?" moeten we doen wilde ze vragen, maar de woorden kwamen niet verder over haar lippen. Ineens zagen ze de man opspringen en een krachtbeweging maken waarbij het kristal van zijn huid barstte! Met zijn rug naar hen toegekeerd, draaide hij eerst zijn hoofd naar hen - het onheilspellende ervan deed haar hartslag versnellen - gevolgd door de rest van zijn lichaam. De uitdrukking op zijn gelaat sinister en kil. Jacinda keek naar zijn ogen, niet langer paars maar helderblauw. Wat betekende dat? Tot Owen abrupt op hen afsprong! Jacinda gilte de naam van haar geliefde. Echter kon niet voorkomen dat deze bewusteloos tegen de grond sloeg. Dit was niet mogelijk! Duisternis.

Zaterdag, 9 september.

09:25

Het tijdelijk opgezette kampeerterrein lag achter de tweede rij met bomen die voor een natuurlijke afscheiding van de nabij gelegen weg zorgden. De naaldbomen zelf vormden een lange, uitgerekte S waarbinnen de meiden hun grote tent hadden opgezet. Vermoedelijk hadden de Vulkanisme studenten voor deze plek gekozen vanwege de roodgrijze kleurenschakering in het gesteente. Daarnaast konden ze redelijk snel via de schuine helling naar het meer afdalen. Waar ook de nodige onderzoek voor hun studie gedaan kon worden. Alsof zijn voeten letterlijk aan de grond waren genageld, staarde Teyrnon Leandros naar de twee afgezette plaats delicten. Er om heen liepen agenten in uniform en mensen die waarschijnlijk tot de plaatselijke politie behoorden, maar in burger waren. Binnen de afgezette linten waren mannen en vrouwen in beschermende witte pakken. Hij had het geluid van hun stemmen en het gekraak van kleine takjes en bladergeritsel door hun voetstappen geblokkeerd. Net als het geklik van cameratoestellen van de legitiem aanwezige pers. De sensatie jagers werden op afstand gehouden. Samen met zijn oom Brian en grootvader Dylan stond hij uit het zicht van beide groepen. Davin was als enige naar voren gelopen om informatie in te winnen bij één van de aanwezige rechercheurs.

Een man van midden dertig die nauwelijks tot zijn ooms schouders reikte werd subtiel door zijn oom ondervraagd. De rechercheur had zwart sluike en amandel gevormde, lichtbruine ogen. Net als zijn twee collega's droeg hij een grijsblauw windjack. Eén zin bleef als een mokerslag door

Teyrnons hoofd gaan. 'Ze was al sinds gistermiddag verdwenen.' Het was nu tegen half tien in de ochtend. Zelfs met de bijna tweehonderd kilometer per uur aan snelheid waarop hij naar Crater Lake was gescheurd; was hij te laat geweest. Er zat een dusdanige knoop in zijn maag dat het voelde alsof hij elk moment kon overgeven. In zijn handen geklemd, hield hij zijn eigen smartphone, waarop geen berichtje, geen voicemail was binnengekomen. Niets. Hij weerstond met moeite het verlangen om zijn vingers nog net iets stijver om het zwarte apparaat te klemmen zodat het in stukken zou barsten. Door mij ben je in gevaar, dacht hij. Doordat ik mijn lusten niet kon bedwingen. Ik had je nooit uit mijn ogen mogen laten. Vervloekt, waarom heb ik ja gezegd? ...

... Nuala had zich naar hem toegedraaid. "En jij vindt het nu ook opeens goed?" had er niet echt een vraag in haar woorden doorgeklonken. Gezien haar eerdere boosheid en teleurstelling; wat had hij anders kunnen doen dan haar stijf tegen zich aan trekken. "Ik houd denk ik te veel van je..."

Nuala, ging haar naam door zijn hoofd. Het spijt me.

Links, op enkele meters van de bungalowtent, was het gedeelte afgezet waar men Susan Holby dood had aangetroffen. Zijn knap gelaat betrok toen hij aan de warmhartige, niettemin scherp getongde honingblonde jonge vrouw dacht. Dit had niet haar lot mogen zijn. Vanaf het moment dat hij en de anderen de helmen van hun hoofden hadden genomen, roken ze het bloed afkomstig van de plek waar haar lichaam had gelegen. De intensiteit van de geur betekende dat ze veel bloed had verloren. Bloed dat in de aarde was gedrongen en niet was genuttigd. Wat betekende dat? Vroeg Teyrnon zich af. Als Owen degene was geweest die deze gruwelheden had veroorzaakt; hoe had hij dan al dat bloed kunnen weerstaan?

Eva Collier, nog een studiegenote van zijn Architectuurlessen, was eveneens vermoord. Ze was af en toe meegegaan als ze ergens iets in de middag gingen eten of drinken, herinnerde hij zich. Het derde slachtoffer, Janice, kende hij van de Moderne Dans lessen. De laatste twee waren in de gekantelde grijze SUV aangetroffen. Beiden met een gebroken nek. De knappe man liet zijn ogen langs de omgeving gaan tot ze bij de rode Kever van Madrid bleven hangen. Als iets wat per ongeluk was achterlaten, leek het te wachten op zijn eigenaresse. Net als zijn Nuala, behoorden ook Madrid, Jaydan en Ilse tot de verdwenen studentes. De vijfde verdwenen studente was Dora Jones. Een jonge vrouw met een voorouderlijke geschiedenis die in de Kalahariwoestijn lag.

Getriggerd door de draaiende beweging die zijn oom Davin met zijn lichaam maakte, weg van de rechercheur met wie hij had gesproken, richtte Teyrnon zijn aandacht weer op hem. "En?" vroeg hij met gedempte stem terwijl de rossig blonde man op nog zo'n twintig meter afstand was. Davin haalde iets dieper adem waarbij ineens zijn blik langs Teyrnon ging naar een voor hem onbekende man. Teyrnon volgde zijn blik waarbij hij zijn eigen hoofd draaide. Brian en Dylan draaiden zich eveneens naar de nieuwkomer toe. Zichtbaar onder de indruk aanschouwden beiden de één meter negentig lange, breed geschouderde, gespierde man in zijn zwartleren jack en zwarte spijkerbroek. "James Lucina," noemde Teyrnon de naam van zijn nieuwe dansleraar. Een man van wie ze wisten dat hij in het jaar 180 na Christus was geboren. Een gewezen gladiator. Eén van de verdwenen Lucina broers over wie zoveel legendes en verhalen rond gingen.

"Teyrnon heeft met hém gevochten?" klonk Dylan hoorbaar onder de indruk. "Ja, dat heeft ie," bevestigde Brian.

De grote, krachtige man haalde iets dieper adem. Dit was niet de manier waarop hij zich een eerste confrontatie met deze

jongste vervloekte Sloan familie had voorgesteld.

“Weten we zeker dat hij Nuala niet heeft gegrepen?” merkte Dylan op, waarbij het hem niet leek te schelen of de overduidelijk machtige man hem kon horen. James vernauwde zijn blik iets als reactie op de beschuldiging, echter liep steevast verder. Op enkele meters afstand werd de man echter door een agent in uniform tegengehouden. “Verklaar je aanwezigheid,” klonk het streng. Iets wat toch een zekere bewondering verdiende, daar de jongeman zelf nauwelijks tot James zijn schouders reikte. Een open klemming van de machtige man zijn kaken. Waarop hij toch rustig uitademde. “Mijn naam is James Lucina. Ik zou komende maandag aan vier van de verdwenen studentes lesgeven... En aan één van de vermoorde studentes, Janice Iglesias. Ik wil helpen met zoeken.”

“Blijft u buiten de afgezette gedeeltes.”

“Ja, agent.” Nadat de agent verder liep, haalde James iets dieper adem. “Wat weten we?” richtte hij zich rechtstreeks tot Davin. Het was waarschijnlijk dat deze zijn functie als assistent aanklager had aangewend om informatie in te winnen. De rossig blonde man had zich inmiddels bij de drie andere mannen gevoegd. Net als James zelf droeg Davin zijn schouder lange haren deze ochtend in een laag staartje. De gewezen gladiator liet zijn blik verder dwalen naar de jongste onder hen. Teyrnon, met wie hij al kennis had gemaakt. Een zeer interessante kennismaking, bedacht de oudere man zich. Gezien Teyrnons bezitterig gedrag, verbaasde het hem dat hij de beeldschone Nuala uit zijn handen had laten glippen. Waarom was hij de jonge vrouw niet gevolgd? Kon James niet helpen zich af te vragen.

Teyrnon herkende de aarzeling in zijn oudste oom om informatie te delen met iemand die hij niet kende. “Davin, Brian, Dylan, dit is James Lucina. Een achterachterneef van Darcy,” besloot hij de man aan hen voor te stellen. Een optrekken van de

grote, krachtige man zijn wenkbrauwen. Dit was een familielink die nog niet eerder was gebruikt om hem te introduceren.

"Ik heb gehoord dat je nogal 'close' was met Liam Sloan?" merkte Dylan met een hoorbare uitdaging in zijn stem op. Een korte vernauwing van James ogen volgde, daarna een licht krullen van zijn mondhoeken. "Mm... Dat is wellicht iets te vriendelijk uitgedrukt... We hebben wel eens samen opgetrokken... Gedeelde interesses..."

"Zoals Nuala?" liet Brian bewust haar naam vallen. James keek de man met de naar krullen neigende blonde lokken aan. Hij leek erg op zijn vader, zag hij. Maar wellicht nog meer op een andere man die hij lang geleden kende, zij het vanaf een afstand; Sheridan Sloan. "Onze ontmoetingen liggen iets verder terug... Ik ben hier om te helpen... Niet om jullie in de weg te zitten," sprak de man met een dusdanige kalmte dat er geen twijfel kon bestaan over zijn onschuld in deze zaak. Een blik tussen Dylan en Davin volgde, waarop eerst genoemde kort knikte.

"Oké... Dit keer vertrouwen we je op jouw woord" liet Davin Sloan de millennia oude onsterfelijke man weten. "Mocht anders blijken, zal je de gevolgen ervaren." De blik die hij James daarbij gaf, vertelde dat hij het meende. Als antwoord boog James kort het hoofd. De rossigblonde man haalde iets dieper adem.

"Oké dan," vervolgde hij. "Zover bekend zijn er drie dodelijke slachtoffers. Susan, Eva en Janice... Nuala, Madrid, Jaydan, Ilse en Dora zijn verdwenen. Op en in de omgeving van de twee plaats delicten zijn sporen gevonden die doen vermoeden dat het om minstens twee, waarschijnlijk drie daders gaat."

"Drie?" herhaalde Teyrnon geschrokken.

"Ja."

"Waarom schrik je van dat aantal?" wilde James weten. Een korte onderlinge blik tussen hem en zijn ooms volgde.

"Wat weet je over Owen Sloan?" stelde Teyrnon vervolgens een wedervraag.

"Owen? Eerlijk gezegd vrij weinig."

"Owen Sloan heeft Nuala een tijdlang gevangen gehouden," vertelde Davin.

"Echt? Waarom?" klonk een oprechte verbazing in James zijn stem door.

"Werkelijk? Zo wil je het spelen?" sneerde Dylan ineens. Iets wat de grote, krachtige man zichtbaar verbaasde. "Ik wil helemaal niets... Ik bedoel... Nuala is negentien... We weten allemaal dat de transformatie pas vanaf de tweeëntwintigste levensjaar kan plaatsvinden. Er zijn andere manieren om deel van iemands leven te worden en te blijven."

"Bij Nuala ligt dat wat anders... Owen heeft een ongezonde obsessie voor haar," vertelde Davin op een wat genuanceerde toon verder. James wilde reageren, echter...

"Daar in het water!" overstemden die woorden ineens alle andere geluiden. Met een ruk keken de vijf bovennatuurlijke mannen op. Op dit moment waren enkel zij zich bewust van de commotie die zich beneden aan de oever afspeelden. Om niet de aanwezige pers alert te maken op de mogelijke vondst, trokken de mannen zich zo onopvallend mogelijk van de plaats delicten terug. "We nemen de route die de meiden genomen hebben," gebod Davin. In gehaaste pas begaven ze zich in de richting van de helling die in de vorm van een trechter een weg naar beneden bood. Halverwege werd de helling echter steiler en ruiger en liep deze via een scherpe bocht verder omlaag. Het laatste deel was volkomen vlak. Hier waren reeds een handvol agenten aanwezig.

"Wat is het?" hoorden ze één van de rechercheurs, een vrouw van midden vijftig, met kort gesneden, koperrood geverfde haren vragen.

"Het lijkt op een lichaam," antwoordde de agent die in eerste instantie had geroepen nu met gedempte stem.

"Zorg voor een boot en ga kijken," kwam vervolgens het bevel

van de vrouw.

Uit het zicht van de agenten bleven de vijf mannen staan. Om vervolgens met hun ogen in te zoemen op dat wat in het water leek te drijven.

"Shit. Ilse," fluisterde Teyrnon.

"Susan Holby's vriendinnetje?" merkte Brian op.

"Ja," bevestigde Teyrnon.

"Wat doet ze in het water? En waarom wordt ze nu pas ontdekt?" vroeg James zich hardop af.

"Dat is inderdaad vreemd," bevestigde Brian.

"Nee, dat is het niet," ontkende Dylan echter. "Op de bodem van het meer zijn meerdere ondergrondse grotten," gaf hij antwoord op de ongestelde vraag.

"Je denkt dat ze in een ondergrondse grot zitten?" sprak Teyrnon alsof hij zelf zonder adem kwam te zitten. Kan Nuala daar zijn? Gingen die gedachten onmiddellijk door zijn hoofd. Aan de uitdrukking te zien op de gezichten van de anderen, was hij niet de enige die op die gedachte kwam.

"We kunnen er niet heen zwemmen, teveel getuigen," klonk een bezorgde spanning in Davins stem door.

"Dat is sowieso geen optie," liet Brian weten. "Als we hen via het water naar boven halen, hebben we vanwege de diepte speciaal apparatuur nodig... Voor hen," verduidelijkte hij.

"Laten we de politie weten dat we een vermoeden hebben waar ze zitten?" wilde James weten.

"En als ze vragen hoe ze daar terecht zijn gekomen?" bracht Dylan naar voren.

"Zal de politie zich dat niet sowieso afvragen?" reageerde Teyrnon.

"Hm... Waarschijnlijk wel," antwoordde Davin. "Als ze daar zijn, zullen we hen daar op een andere manier weg moeten halen... De vraag is alleen hoe."

"Via de ondergrondse tunnels," liet Dylan ineens weten.

“Jij weet waar die liggen?” vroeg Teyrnon.

“Ja... Corman en ik zijn hier regelmatig wezen... Eh... Ik herinner me een aantal die op de bodem van dit meer uitkwamen... Sommigen in de zijwand van de krater... Maar dat betekent dat we hier weg moeten en een stuk de berg op moeten klimmen.”

Sinds enkele minuten voor halfzes in de avond van de vorige dag, hield de twintig jaar oude Dora Jones zich in de kleine inham in het gesteente verborgen. Bewegen kon ze niet; durfde ze niet. In haar hoofd bleven de gruwelijke beelden zich herhalen. Susan Holby die als een slappe pop tegen de grond sloeg en op een misselijk makende manier bleef liggen. Haar wegvlochtende vriendinnen en mede studenten. Ook het verlamdende gekrijs van Janice en Eva terwijl de grijze SUV waarin ze trachtten te vluchten over de kop sloeg. Maar erger was die plotselinge stilte daarna. De jonge studente was zich al een tijdje bewust van de jeukende traan op haar wang. Hem wegvegen kon ze niet. Waar blijf je? Dacht ze. Help me.

... “Dora, Dora,” hoorde ze de stem van de statige vrouw in haar herinnering. Ze had de vreemde en zoetkruidige nog warme avondlucht diep ingeademd terwijl ze over het oranjegele, droge landschap had gekeken. Gehuld in een lange paars/blauwe jurk gemaakt van dun zijde/katoen met lange wijde uitlopende mouwen en een diepe V-hals was Jona Lucin naar haar toegelopen. “Eerste Vrouwe,” had Dora haar met haar titel aangesproken. Al had dat op dat moment nog erg vreemd aangevoeld. Ze was immers opgegroeid in een maatschappij waarin titels werden verdiend en niet zomaar werden gegeven vanwege een bloedlijn. Maar goed, na wat haar die vorige avond was verteld, had ze sowieso het gevoel gehad in een alternatieve realiteit te zitten.

“Je moet hier niet zo laat nog rondlopen,” had er een waarschuwing in Jona’s stem doorgeklonken. De villa waar ze op dat moment verbleef, lag behoorlijk afgezonderd van alles wat aan de moderne tijd herinnerde. De toen veertienjarige Dora had de wat haar betrof magisch mooie vrouw aangekeken. Hoewel ze zelf ook vaak geconfronteerd werd met de lichtbruine teint van haar huid en het feit dat haar ogen grijs van kleur waren. Jona’s huidskleur was zeker nog drie tinten lichter en haar ogen waren zelfs paars van kleur. Die combinatie kon niet anders dan opmerkingen opleveren, zowel positieve als negatieve.

Op verzoek van haar wijlen vaders familie was ze vanuit New York naar Zuid-Afrika afgereisd om hen te leren kennen. Hoewel de uitnodiging totaal uit het niets was gekomen; haar vader had nooit over zijn eigen familie gesproken, was ze er toch op ingegaan. Echter één blik van haar moeder op Jona Lucin, gehuld in doorzichtige gele en oranje sluiers, waarbij haar gezicht en halslijn onbedekt waren, had bijna roet in het eten gegooid. Zelfs als de doorgeleerde scheikundige die zij was, was er een instinctieve angst bij de vrouw naar boven gekomen. “Die vrouw is niet menselijk,” had ze gefluisterd. “Misschien is dit geen goed idee.”

“Mam, echt?” Herinnerde ze zich aan het ongeduld in haar eigen stem. Haar moeder had echter gelijk gehad. Jona Lucin wás niet menselijk. Ze was onsterfelijk en dodelijk; ondanks dat ze slecht één meter zestig lang was.

“Ben je er klaar voor?” had Jona van haar willen weten. Dora had de beeldschone vrouw aangekeken en had daarbij de versnelling van haar eigen hartslag gevoeld. Slechts één dag na haar aankomst had Jona haar verteld wie ze in werkelijkheid was. Geboren in het jaar 930 na Christus als de dochter van een Ierse vrouw en een Zuid Afrikaan, een Khoisan. Onnatuurlijk snel en sterk. Zijzelf was een nakomelinge van dit bovennatuurlijk

wezen. De magie zat eveneens in haar bloed.

Jona had haar verteld dat de reden van haar uitnodiging een ontmoeting met Jona's vader was. Een man die ze die avond voor het eerst zou ontmoeten.

"Ik hoor dat je nerveus bent... Maar dat hoeft niet. Je bent een hele mooie, pientere meid."

"Hm... Het voelt toch alsof ik een paar eeuwen terug in de tijd ben gestapt... Sorry hoor. Maar ik moet zijn echtgenote worden als ik éénentwintig ben? En hij is jouw vader?" sprak ze de woorden zijn en jouw met nadruk uit.

"Hij mag dan oud zijn... Mijn vader is in het jaar 370 na Christus geboren, maar hij is op zijn achtentwintigste getransformeerd. Hij is groot en machtig en mooi... Het is een eer dat hij jou heeft uitgekozen."

"Om zijn vrouw, zijn echtgenote te worden?"

"Ja."

"Waarom ik?"

"Vanwege jouw vader... Jij bent van mijn bloed... En hij kan zich enkel verbinden aan een vrouw met mijn bloed."

"Jouw bloed... Je bedoelt zijn bloed?"

"Ja..."

"Hm... Dus ik moet na ons huwelijk een kind baren? Want daar draait het hier toch om?"

"Ja," had de beeldschone vrouw eerlijk antwoord gegeven. "Jij moet voor een nakomeling zorgen."

"En zal mijn kind dan halfbroers of zusters hebben?"

"Ja... Mij... En mijn tweelingbroer Edward."

"Je hebt een tweelingbroer? En hij is zoals jij?"

"Ja... Hij is zoals ik... Onsterfelijk."

"En beeldschoon?" was er ongewild bij haar uitgeflapt. Een gesloten glimlach was op de vrouw haar gezicht verschenen.

"Ja... Ik vind hem zeker beeldschoon... In 1166 na Christus trad mijn vader in het huwelijk met Ilanga Shipa... Een verbastering

van mijn Nederlandse echtgenoot zijn naam, Paul Schippers.

"Oh, je bent getrouwd geweest?"

"Ja... In 1167 na Christus werd mijn halfzuster Irubhi Lucin geboren. Irubhi betekent robijn... In 1414 na Christus trad Tombé in het huwelijk met Ibhadi Shi en in 1415 na Christus werd mijn halfbroer Ighora Lucin geboren. Ighora betekent strijder... In 1869 na Christus trad hij in het huwelijk met de Française Michelle Montair... Een aantal van mijn nakomelingen waren in de zestiende eeuw vanuit Zuid Afrika naar Frankrijk gemigreerd."

"Vrijwillig?"

"Ja... Vrijwillig... Ighora beschermde hen... In 1870 na Christus werd mijn halfbroer Lemont Lucin geboren... Jouw kind zal dus drie halfbroers hebben en twee halfzusters... Wellicht kun je Tombé zelfs meer dan één kind geven."

"Misschien... En wat als ik niet wil?"

"Dan zullen we jou met rust laten... Er zijn meer nakomelingen die in aanmerking komen voor een huwelijk met mijn vader."

"Waarom met jouw vader? Waarom niet met Lemont? Of Ighora?"

"Omdat mijn vader... Tombé is de stamvader... Enkel hij mag een speciaal kind verwekken... Hij is een heilig man."

Als een mak schaap was ze meegelopen naar de prachtige villa van zandkleurig marmer en lichtgeel zandsteen. Daar op het enorme balkon met uitzicht op de zee had hij gestaan. Een personage uit een fantasy of een gladiatorenfilm. Groot, knap, machtig, intrigerend. Ze herinnerde zich hoe haar mond letterlijk was open gevallen. Hij had op een kleine dertig meter afstand van haar gestaan en het volgende moment had hij haar hand vast gehouden. "Dora," had hij haar naam genoemd. "Wat fijn je nu in het echt te ontmoeten." Ze had slechts kunnen knikken.

"Mijn dochter Jona heeft alles aan je uitgelegd?"

"Ja, meneer," had ze gestameld. Hoe wereldwijd en geëmancipeerd ze zich eerder ook had gevoeld. Op dat moment had ze zich enkel aan de uitermate intrigerende, kale man kunnen vergapen.

"Nee... Noem me geen meneer... Je wordt mijn vrouw, mijn gelijke... Maar voor nu zijn we vrienden... Althans, dat hoop ik." Vrienden? Ze was vrienden met een onsterfelijke man?!

"Oké... En wat gebeurt er nu?"

"Wat vanavond betreft... Jij en ik zullen samen dineren... En in de jaren die komen, zal je de rest van de familie ontmoeten... We zullen je volgen en beschermen."

... Volgen en beschermen, dacht Dora. Behalve als je zonder het te overleggen meegaat met een stel vriendinnen. Hoe lang lig ik hier eigenlijk al? Weten ze dan nog niet dat ik gevaar loop? Waar blijft hij?

Tussen de hoge naaldbomen door, op een snelheid die voor geen enkel mens te volgen was, schoten de mannen inmiddels de berghelling op. Tot ineens James Lucina abrupt stopte. Iets aan zijn rechterzijde had zijn gehoor getriggerd. Het volgende moment ontdekte hij een beweging tussen de bomen door die, op z'n zachts gezegd, onnatuurlijk was.

"Teyrnon," noemde hij met zachte stem de naam van de veel jongere man. Als reactie bleef de knappe man eveneens staan. Een vragende blik zijn kant op volgde. 'Ik hoor iets,' gebaarde hij vervolgens. 'Aan mijn rechterzijde. Mogelijk iemand zoals wij.' 'Echt?' gebaarde Teyrnon terug. 'Oké... We sluiten hem in.'

"Je mag dan een paar eeuwen ouder zijn dan ik, voorvader," klonk ineens een honende stem met een Zuid Afrikaans accent. "Maar je bent geen goede jager." Met een ruk draaide James Lucina zich naar de kale man toe. Datzelfde moment stond Teyrnon naast hem. Zo te zien even verbluft als hij.

"Tombé?" riep ineens een zeer verraste Dylan Sloan een naam in

de richting van de vreemdeling. Vanaf een meter of zestig kwam hij dichterbij gesneld.

“Dylan... Mijn vriend... Ik heb mijn twijfels gehad... Maar mijn dochter had gelijk. Je bent bijzonder, zoals wij.”

“Je kent deze man?” wilde Teyrnon van zijn grootvader weten. In zijn ooghoeken zag hij eveneens zijn beide ooms naderen.

“Ja... Ehm.. Dit is Tombé Lucin... Een zeer goede vriend... Wauw, Tombé, dit is wel het laatste wat ik had verwacht.” Een ietwat ongemakkelijke, niettemin oprecht gemeende omhelzing tussen de beide mannen volgde.

“Pa?” trok Brian zijn aandacht. “Wil je ons uitleggen wie dit is?”

“Jouw vader weet enkel wat hij weet,” liet Tombé echter weten.

“Ik ben een heilig man... Onsterfelijk... Net als mijn drie zonen en twee dochters. Je vader Dylan kent mijn oudste dochter Jona en mijn oudste zoon Edward... En mijn jongste, Lemont... Dylan heeft lang bij ons gewoond... Maar zo te zien niet lang genoeg... Hoelang is dat geleden?”

“Lemont was een jaar of vijf toen ik in Zuid Afrika aankwam... Ergens in 1875 na Christus... Wauw. Dus je bent onsterfelijk. Ongelooflijk.”

“Ja... En jij ook... Mijn vriend... En jouw zonen?” richtte Tombé zijn aandacht op Davin, Brian en Teyrnon.

“Ja... Althans... Davin en Brian zijn mijn zonen... Teyrnon is mijn kleinzoon.”

“Eén van jullie is zijn vader?”

“Nee, Teyrnon is de zoon van onze zuster Jacinda,” legde Brian uit.

“Jouw vrouw was zoals wij?” wilde Tombé van Dylan weten.

“Nee... Ze was een gewone sterveling... In de fase van hun fysieke transitie heb ik het virus waarmee de transformatie wordt voltooid aan hen doorgegeven.”

“Gegeven? Hoe?”

“Het virus zit in het speeksel van degene van wie beide ouders

Sloanbloed in zich dragen," vertelde Brian.

Even bleef de Zuid Afrikaan stil terwijl hij nadacht over de betekenis van wat hem net werd verteld. "Dus ik had al mijn kinderen onsterfelijk kunnen maken? En mijn dochter haar kinderen?"

"Ja... Als ze daarvoor kiezen... Mijn grootvader Corman transformeerde eveneens uit zichzelf... Toen hij ontdekte dat hij zijn zoon ook onsterfelijk kon maken, weigerde deze. Mijn vader wilde gewoon sterven, zelfs op jonge leeftijd," vertelde Dylan. Tombé knikte. "Ik begrijp het... Het is soms een zware last om eeuwig te leven... Niet iedereen is daarvoor geschikt."

"Je noemde mij jouw voorvader... Je weet wie ik ben?" wilde James van de man weten.

"Ja... Jij bent de machtige James Lucina... Je bent de vader van mijn voorvader Jamé Lucin."

"Vader? Ik heb geen kinderen," ontkende James echter.

"Ah... Ik weet dat je dit denkt... Maar je kan je vast nog wel de naam Isafire herinneren..." – Een uiting van herkenning tekende zich inderdaad op het knappe gelaat van de gewezen gladiator af. – "Wij kennen onze geschiedenis via verhalen... En één van mijn favoriete verhalen was het verhaal over de liefde tussen jou, de machtige gladiator en de beeldschone slavin, Isafire."

"Herinner jij je die naam?" wilde Teyrnon van James weten.

De grote man knikte. "Ja," sprak hij lichtelijk buiten adem. "Ze was mijn eerste liefde... En zij was zwanger?"

"Ja... Ik weet dat zij door haar eigenaar naar een andere locatie in het Romeinse Rijk werd gebracht, voordat ze dit nieuws met je kon delen... Daar is zij bevallen van een jongen... Om jou te eren gaf ze hem de naam Jamé Lucin... Maar hij stierf jong... Net als zijn zoon en diens zonen."

"En hoe... Jouw onsterfelijkheid?" wilde James weten.

"Ah... Een minder mooi verhaal... In het jaar 369 na Christus leefden mijn voorouders nog altijd in dienst van het Romeinse

Rijk... Zo ook de beeldschone Suna Lucin... Toen zij slechts zestien jaar oud was, kwam ze in handen van een avonturier. Een Ierse man... Wreed en egoïstisch... Zijn naam... Finn Sloan... Op de dag dat ik werd geboren, stierf hij... Ironisch genoeg... Zijn transitie kon niet voltooid worden."

"Niet bepaald een verlies, dus," merkte Brian op.

"Finn Sloan... geboren in 342 na Christus... Een directe voorouder van Hugh Sloan," vertelde James Lucina wat hij zich van de man kon herinneren.

"Je hebt hem gekend?" klonk er toch enige verbazing in Teyrnons stem door.

"Nee... Mijn broer houdt een stamboom bij van alle Sloans die ooit zijn geboren... Althans de meesten... Ik zal hem binnenkort maar eens vertellen dat hij een extra tak aan de boom mag hangen... Dus doordat Finn Sloan jouw moeder... Ben jij als een onsterfelijke geboren?"

"Ja... Ik werd een gladiator, net als jij... Na mijn transitie ben ik de wijde wereld in getrokken... Nadat ik al mijn kinderen jong zag sterven, ben ik opzoek gegaan naar andere nakomelingen van Finn Sloan... Ik vond Sarah Manchester, een nakomelinge van Elisabeth Sloan, de dochter van Hugh Sloan... We werden verliefd en zij gaf mij een tweeling. Een onsterfelijke tweeling."

"Waarom ben je nu hier?" wilde Davin ineens van hem weten.

"Ah... Ik ben hier vanwege mijn jonge verloofde... Zij is hier ergens," klonk er nu een hoorbare zorg in zijn stem door.

"Verloofde? Wie?" wilde Teyrnon weten.

"Dora... Dora Jones... Zij heeft het speciale bloed... Zij zal mij wederom een onsterfelijk kind geven."

Een ogenblik verbluft keken de mannen elkaar aan.

"Een kind? Je wilt een kind bij haar verwekken?" wilde Teyrnon van hem weten.

"Ja... Een heilig kind... Zoals mijn andere kinderen."

"Wil je dan niet," een hand van Dylan op zijn schouder weerhield

Teyrnon ervan om verder te spreken.

"Misschien is ze in zo'n onderwater grot," stelde Brian voor.

"Nee... Dora is hier ergens... We hebben haar geleerd om zich in de aarde te verstoppen... Ik voel dat ze nabij is..."

"Ik help je om haar te zoeken," liet James weten. "Jullie gaan opzoek naar een ingang van de tunnels?"

"Goed," stemde Dylan toe. "Succes, oude vriend... Als je Dora hebt gevonden... Kom dan bij ons langs. Dora weet waar we wonen."

lets eerder die ochtend...

Een vrij abrupte rilling schoot door Jaydans lichaam in een poging op temperatuur te blijven. Ze trok de handdoek wat stijver om zich heen. Maar aangezien ze enkel was gekleed in een nog altijd vochtig badpak en wijde T-shirt, bleef ze bibberen.

"Hoelang is ze nu al weg?" fluisterde Madrid. Haar vriendin en kamergenote zat net als zij te trillen op de deken die ze in haar rugtas had gehad. Jaydan wilde antwoorden, maar het gelukte haar in eerste instantie niet om geluid te produceren.

"... Te lang... "

"Echt?" klonk de schrik en het verdriet in Madrid haar stem door. Jaydan knikte. "De gemiddelde mens kan drie tot vijf minuten zonder zuurstof... Ilse is al veel langer dan dat weg."

"Misschien heeft ze het oppervlak bereikt?" stelde Madrid hoopvol voor. Haar vriendin keek haar aan waarbij haar uitdrukking versomberde. "Het spijt me," fluisterde Jaydan. "Waarom? Dit is toch niet jouw schuld?"

"Als ik was gegaan-"

"Jij? En dan... Dan was jij nu verdronken?"

De jonge vrouw haalde haar schouders op. "Misschien... Ik weet het niet... Ik weet alleen... Nee... Ik weet het niet."

Madrid haalde iets dieper adem. Er lag zo'n enorme druk op haar borst, dat het pijn begon te doen. "En wat doen we nu?" wilde ze vervolgens van Jaydan weten. Ze voelde zich al een tijdje onrustig worden. Stil zitten en zelf niets doen, was niet haar stijl. "Hoe bedoel je?" klonk Jaydans stem zacht.

"Ilse heeft het niet gehaald... Haar lichaam zal uiteindelijk naar het oppervlak drijven... Maar wie weet hoelang dat nog duurt," sprak Madrid met een groeiend gevoel van moedeloosheid.

"Kunnen we iets anders doen dan wachten? Ilse heeft immers haar leven geofferd zodat ons bericht gezien wordt," zei Jaydan.

"Dat weet ik... Maar ik begin hoofdpijn te krijgen en mijn keel doet pijn... Wat als de zuurstof die hier was op begint te raken?"

"Jij hebt ook hoofdpijn?" vroeg Jaydan geschrokken.

"Ja... Jij ook?"

"Ja... Al een tijdje," gaf ze toe.

"Waarom zeg je dat dan niet?"

Even bleef de jonge vrouw met de mooie lange zwarte haren stil. De mollige studente keek haar vriendin afwachtend aan. Nu haar ogen aan de duisternis gewend waren, konden ze elkaar ten minste een beetje zien. Tot een opeen klemming van Jaydans kaken volgde wat Madrid vertelde dat ze tegen opkomende tranen vocht. "Wat?" vroeg ze vriendelijk.

"Wat als we een andere ontsnappingsroute uit deze grot vinden? Hebben we Ilse dan voor niets haar eigen dood tegemoet gestuurd?" klonk Jaydan haar stem half fluisterend.

"Nee, natuurlijk niet... Ze zou enkel een stukje de tunnel in zwemmen zodat de rugtas naar boven kon drijven... Misschien is ze toch in een bepaalde stroming terecht gekomen. Of wellicht dacht ze dat ze het toch kon halen... Maar wij hoeven niet te sterven omdat zij het niet gehaald heeft."

Jaydan bleef enkele tellen stil. "Je hebt gelijk," zei ze vervolgens.

"Maar waar wil je beginnen? Het is hier zo verschrikkelijk donker... Ik kan jou nog maar net zien."

"Ik heb mijn mobiel nog," liet Madrid ineens tot Jaydans verbijstering weten. "Wat!" riep ze dan ook uit.

"Ik heb geen bereik," zei Madrid snel. "Maar we kunnen 'm als zaklamp gebruiken. Ik heb er een speciale app op."

"Mijn smartphone zat ook in mijn rugtas... Maar die is..." ze had het woordje verdronken willen zeggen. Echter door wat er zeer waarschijnlijk met Ilse was gebeurd, kon ze dat woord niet uitspreken. "Stuk..." zei ze maar. "Gelukkig heb ik nog een oude

bij me. Maar die is in de tent, in mijn lila sweatshirt.”

“Kom.” Madrid stond op en stak een hand uit. Nadat Jaydan deze had vastgenomen, trok ze haar vriendin overeind.

“We beginnen aan de rechterzijde... Misschien zit er nog ergens een tunnel of iets dergelijks,” zei Madrid.

Met de smartphone in haar hand liet ze het heldere licht langs de gladde wanden glijden. Ineens stapte Jaydan naar voren en liet haar vingers erlangs glijden.

“Wat doe je?” wilde Madrid van haar weten.

“Zie je hoe glad en rond de wand is afgeslepen?”

“Ja.”

“Dit soort slijtage komt door water.”

“Ja... en dus?”

“En dus... Dat betekent dat op bepaalde momenten deze hele grot onder water komt te staan.”

“Wat?!” reageerde Madrid geschrokken.

“We moeten hier dus echt weg zien te komen... Voordat we zelf verdrinken,” sprak Jaydan op dringende toon.

“Shit... Nee, dat kan niet gebeuren... Nuala kan ons niet allemaal verliezen.”

“Nuala,” herhaalde Jaydan haar naam en blies wat overtollige lucht uit. “Lieve hemel... Die kerels die haar hebben meegenomen... Denk je dat zij nog leeft?”

“Ik bid van wel... Ze moet doodsangsten uitstaan... Die mannen, die waren niet normaal.”

“Nee, zeker niet,” stemde Jaydan toe. Al leek ze zich met haar respons in te houden. Opeens liet Madrid het licht van haar mobiel op haar vriendin schijnen.

“Wat?” vroeg Jaydan?

“Gaan we het daar niet over hebben?” wilde Madrid van haar weten. Onderwijl liet ze het licht weer langs de wand glijden.

“Over wat? Over die griezels die Susan, Eva en Janice hebben vermoord en Nuala hebben ontvoerd?”

"Griezels, ja... Maar geen normale... Zoals ze Susan over de rand smeten... En de snelheid waarmee ze de helling afrenden... En ons naar deze plek brachten... Ze zijn sneller dan enig ander mens die ik ken."

"Ja... Inderdaad... Bijna onmenselijk zelfs," sprak Jaydan bedachtzaam. "Ik weet eerlijk gezegd niet welke conclusies ik daaraan moet verbinden... Het kan ook mijn eigen angst zijn geweest."

"Je bedoelt dat het leek alsof zij supersnel en sterk waren?"

"Ja?"

"Hm, nee, dat geloof ik niet," sprak Madrid met stelligheid.

De vorige dag. Vrijdag, 8 september.

16:58

"Moet jij niet doen alsof je verbaasd bent over onze bovennatuurlijke mogelijkheden?" leek één van haar ontvoerders haar te willen bespotten.

"Waarom? Jij doet ook niet je best om ze te verbergen," gaf Nuala terug. "Wie ben je?" *Blijf rustig ademen*, commandeerde de jonge vrouw zichzelf. Ze wist uit eerdere ervaringen met Owen en Finn dat de Sloans die nog jaagden, sterk reageerden op angst. Angst was dus wel het laatste wat ze mocht tonen.

"Daar kom je vanzelf wel achter... Ah, mijn kameraden... We zullen nog even langs jullie tent wippen om wat kleren voor je mee te nemen. Tenzij je zo met ons mee wilt?" doelde hij op haar natte kleding. Nuala schudde het hoofd.

"Oké dan," zei hij vervolgens. De jonge vrouw zag hem zijn gehandschoende hand naar haar uitreiken. "Wacht," zei ze snel. "Mijn vriendinnen. Wat hebben jullie met hen gedaan?" Haar blik gleed over het zacht kabbelende water dat geen enkele blijk van aanwezigheid van de drie meiden gaf. *Zijn ze toch vermoord?*

Haar lippen trilden. *Nee*, vermaande ze zichzelf en balde haar vuisten. *Geen emoties tonen!* De negentienjarige klemde haar kaken opeen en hield enkele tellen lang haar adem in.

"Vooralsnog veilig," klonk een zekere dreiging in zijn stem door. Nuala keek hem aan, al kon ze niets van zijn ogen zien vanwege de donkere glazen in het masker dat hij droeg.

"En wat betekent dat?" besloot ze hem toch uit te dagen.

"Niets waarover jij je nu druk hoeft te maken." Het volgende moment schepte de man haar van de grond en legde hij haar over zijn schouder. In een snelheid die ze gewend was van de Sloans, snelden ze het eerste deel van de helling op. Het tweede deel en derde deel sneden ze echter af door rechtstreeks de steile, ruwe wand te bespringen. Slechts enkele tellen later stonden ze op het kleine tijdelijke kampeerterrein.

"Kleed je om," beval de man kort nadat hij haar voor de tent had neergezet. Enkele meters achter haar lag het stille, levenloze lichaam van Susan Holby. Iets in haar wilde kijken, maar als ze dat deed, zou ze haar nu gefakete kalmte verliezen. Ze liet zich kort door haar knieën zakken en opende de rits. "Wacht even," hield de stem van één van de andere mannen haar tegen. Dusdanig hardhandig dat ze bijna haar evenwicht verloor, rukte hij de rugtas van haar schouders. - Nuala hapte naar adem - Om deze vervolgens te openen en op de kop te houden zodat de inhoud op de grond viel. Net als haar ontvoerders ging Nuala's aandacht onmiddellijk naar haar smartphone die eveneens tussen haar spullen lag. De jonge vrouw voelde een spontane verbleking in haar wangen. *Shit*. De man die haar als laatste had aangesproken, bukte zich om het apparaat op te rapen. "Die heb je niet meer nodig." Vervolgens kneep hij zijn hand samen waardoor het toestel doormidden brak. "Hier," zei hij en hij reikte haar de lege rugtas aan. "Nu mag jij je omkleden."

Op het moment dat ze de nog half open geslagen

slaapzakken van haar vriendinnen met al hun spulletjes zag liggen, ontsnapte er toch een luide snik over haar lippen. Geschrokken sloeg ze snel haar handen voor haar mond. Waarna ze enkele ogenblikken als bevroren bleef staan. Met tranen in haar ogen keek Nuala naar de restanten van wat een gezellig weekendje weg had moeten worden. Ze probeerde iets dieper adem te halen. Tot nu was ze erin geslaagd zichzelf kalm te houden. Zelfs enigszins beheerst. Maar of dit echt door eigen toedoen kwam, of door pure shock, dat wist ze niet. Momenteel dreigde er echter een vloed aan tranen. *Die mannen hebben drie van mijn vriendinnen vermoordt. En nu? Nu moet ik gewoon met hen mee gaan?* Nuala schudde het hoofd en klemde haar kaken open. Zich ervan bewust dat de mannen haar snik net met hun bovennatuurlijke gehoor hadden gehoord, keek ze kort over haar schouder. Er kwam geen reactie. Of dit een goed of slecht teken was, wist ze niet. *God, wat moet ik nu doen? Ik moet kalm blijven. Geen angst tonen. Niet huilen. Nu nog niet. Ik moet iets bedenken. Oh, kijk. Madrid haar spulletjes, en die van Susan.* Als vanzelf zakte ze door haar knieën op de slaapzak van Madrid neer, die in het midden lag. Rechts ervan lag die van Janice, links die van Ilse. Ze kroop langs die van Ilse en vervolgens langs die van Susan om op haar eigen te eindigen. Met een nauwelijks te verdragen brok in haar keel keek ze naar de slaapzakken van haar vriendinnen en studiegenoten. *Susan is dood. En Janice en Eva zeer waarschijnlijk ook. Dora heb ik niet meer gezien. Zou zij nog leven? En Jaydan, Madrid en Ilse? Hebben deze monsters hen echt gespaard? God, ik kan niet geloven dat dit echt gebeurt. Met mij... alweer. Toen met Owen... Toen hij me ontvoerde... Die tweede keer... Maar dat dit mijn vriendinnen overkomt. Ben ik te naïef geweest? Te dom? Is dit mijn schuld?*

"Schiet je een beetje op, daarbinnen!" klonk het ineens streng van buiten de tent. Haar lichaam schokte.

"Ja... Momentje." Vlug trok ze haar natte shirt en badpak uit en

trok een schone, grijze onderbroek aan. Vervolgens een grijze BH, een witte T-shirt met daarover haar grijze sweatshirt met rits. Eronder besloot ze de bijpassende grijze trainingsbroek aan te trekken. Ze nam wat ondergoed uit haar grote reistas en stopte deze in de kleinere rugtas. *Ik heb waarschijnlijk meer kleding nodig dan ik zelf heb meegenomen. Wie weet hoelang ze me vasthouden. Of voordat Teyrnon me heeft gevonden.* Ze liet haar blik op Jaydans tas vallen. *Ze zal het me vergeven.* Nuala pakte het paarse T-shirt, de lila sweatshirt en de bijpassende trainingsbroek en stopte deze in haar rugtas. Nog een extra paar schone sokken en dan snel haar stevige wandelschoenen aan. *Zal Teyrnon me kunnen vinden? Of Brian of Davin of Dylan?* Haar hoofdhuid jeukte. Ze krabde zich en haalde vervolgens puur uit gewoonte haar vingers door haar nog vochtige krullen. Toen ze naar haar handen keek, zag ze enkele losse haren tussen haar vingers zitten. Heel even leken haar gedachten stil te blijven staan. Dan ineens een toename van bloed in haar wangen. Had Brian haar niet verteld dat hij een haar van haar in het kerkje had gezien? En zo wist dat ze daar was geweest? Prompt kamde ze weer met haar vingers door haar lokken en verzamelde nog wat meer losse haren. Vervolgens legde ze een paar op Jaydans kussen neer. *Ik leef nog. Vind me.*

"Het is tijd," liet één van haar ontvoerders haar ineens weten en stak daarbij zijn hoofd door de tentdeur.

"Ja," zei ze zacht. Met haar blik van hem weggedraaid, hing ze haar rugtas over haar schouders. *En ik ga nu gewoon met hen mee?* Klonk haar eigen stem ineens vol ongeloof in haar hoofd. Alsof de aarzeling van haar lichaam was te lezen, schoot de man ineens naar voren. "Nee!" gilte ze, puur in reflex. Maar het volgende moment droeg hij haar al de tent uit om haar in dezelfde, onmenselijke snelheid met zich mee te nemen. In zijn kielzog de beide andere ontvoerders. Met hun blikken op haar gericht, wachtte ze het moment af waarop ze weer wat losse

haren die ze in haar vuist verstoep hield, kon laten vallen.

Hangend met haar buik over de man zijn rechterschouder, waarbij hij haar benen stijf vasthield, had Nuala weinig zicht op de omgeving. Het enige waar ze af en toe een glimp van opving was de nabij gelegen weg. Tot de mannen voorbij Lla Rock ijlden. *Noordwaarts*, dacht ze. Waarmee een eerder gevoel werd bevestigd. Bovenop de bergtop hielden de onsterfelijke ontvoerders halt. De man zette haar wederom voor zich op de grond neer. Een hand bleef echter om haar bovenarm geklemd. Iets wat gezien de slapte die ze in haar benen voelde, maar goed was ook. *Shit*, dacht ze geschrokken van de intensiteit van haar eigen bangheid. *Ik mag mezelf niet zo laten gaan. Focus, Nuala. Focus. Waarom stoppen ze hier? Was dit de gelegenheid om alsnog te proberen te ontsnappen? Alsof ik enig kans maak!* Gaf ze zichzelf al antwoord op die vraag. *Toch?* Haar blik dwaalde over de rand omlaag naar het prachtige meer. Een pijnlijk samenknijpen in haar keel volgde. Onder andere omstandigheden had ze van dit uitzicht genoten.

"Jij neemt haar mee naar de afgesproken plek," gebood de man die haar had gedragen de persoon die Jaydan had bedreigd. Hoewel ze allen hetzelfde gekleed waren, was de persoon die Jaydan had bedreigd, iets langer dan de andere twee. Sinds dat akelige moment had hij niet veel meer gezegd.

"We zien elkaar later," vervolgde de man die haar tot dan had gedragen. Het volgende moment stoven hij en de derde man ieder een kant uit. Onderwijl had Nuala ongezien wat haren laten vallen. Alsof ze last had van een jeukende hoofdhuid streek ze er met haar vingers over om vervolgens weer wat losse haren in haar vuist te verbergen. *Waar is de afgesproken plek? En wat gebeurt er daar met mij?* Toen de overgebleven man een stap in haar richting zette, om haar net als de vorige over zijn schouder te leggen, nam ze puur in reflex een stap naar achteren.

"Je kunt me ook gewoon hier achterlaten?" stelde ze vlug voor.

De overgebleven ontvoerder leek zelfs iets langer te zijn dan haar Teyrnon, concludeerde ze. Al oogde hij verder even atletisch en gespierd. *Wie is dit? Ken ik hem al?* Echter het volgende moment lag ze al op zijn schouder. In de seconde dat hij een volgende sprint nam, liet Nuala weer een paar van de losse haren vallen. *Zullen ze dit zien? Ik ben al zo ver bij de kampeerplek verwijderd.*

Waren de beide andere mannen richting het Noorden en berg afwaarts gegaan. De man bij wie ze achter was gelaten, bleef de ronding van het meer volgen. Langs Pumice Point en de dok met de toerboot. Binnen slechts enkele minuten waren ze letterlijk kilometers verder. Een afstand waarover een mens uren had gedaan. Tot ze in een open plek in het bos bij een afgelegen parkeerplek aankwamen. Haar ontvoerder zette haar weer voor zich neer. Dit keer met zijn hand in haar nek; een uitermate akelig gevoel. *Waar zijn we? Is dit de plek?* Nuala zocht naar enig teken van leven. Echter de enige wagen die er stond, was een blinkend zilverzwart medium grote vrachtwagen. De stuurcabine en het laaddeel leek zo te zien uit één geheel te bestaan. Klaarblijkelijk was dit inderdaad de plek van hun bestemming, want de man geleidde haar met zijn hand in haar nek dichterbij. Met haar blik op de wagen gericht – om vooral niet de aandacht op zichzelf te vestigen, liet ze de laatste paar haartjes uit haar hand glippen. *Ze zullen ze niet vinden, mijn broodkruimels. Het is onmogelijk en teveel gevraagd. Ze zullen me niet vinden, oh God.* Opeens een harde bonk van haar hart die een slag dreigde te missen. Koud zweet op haar lichaam. Haar ledematen verstijfden waardoor het even leek alsof ze zich schrap zette. Ze kreeg geen lucht meer! "Alsjeblieft," smeekte ze. "Laat me gaan." Nuala probeerde op te kijken naar de man die haar vasthield. Deze bleef stoïcijns voor zich uit staren. In een tweede poging reikte ze met haar handen naar zijn pols. Ondanks dat ze wist dat het zinloos was, trok ze toch. "Laat me los!" wilde ze gillen, maar

haar stem had nauwelijks volume.

"Ik vroeg me al af wanneer het tegenstribbelen zou beginnen," klonk er een spot in de ontvoerder zijn stem door. Nuala werd echter overvallen door een tweede koude golf die door haar lichaam sloeg. Deze stem herkende ze! *Oh, God. Ik ken hem. Ik herken deze stem. Die roodharige vent bij de schuimparty die me zo bleef volgen. Hoe heette hij ook alweer? Shit.* "Alsjeblieft. Ik weet dat het geen zin heeft om te proberen weg te rennen," gaf ze toe. "Maar je hoeft dit niet te doen... Alsjeblieft, kun je me niet gewoon laten gaan?"

"Alles kan... Maar dat wil ik niet." Vervolgens duwde hij haar gewoon verder richting de vrachtwagen. "Nee! Laat me," probeerde ze het alsnog. Echter de keren dat ze er al in slaagde om haar benen stijf te houden, met haar voeten op de grond, schoof hij haar gewoon met haar zolen over het asfalt.

"Help!" gilte ze ineens. Het volgende moment lag zijn grote hand echter al over haar mond. "Sst," zei hij en hield daarbij zijn hoofd tegen haar voorhoofd. "Wil je echt dat ik een toevallige voorbijganger dood, enkel omdat jij om hulp roept? Je weet dat geen enkel mens tegen mij op kan. Kom. We verspillen tijd."

Nu met een hand in haar nek en de tweede stijf om haar linker bovenarm duwde de ontvoerder haar naar de vrachtwagen.

"Waarom doe je dit? Wat willen jullie van me?" Nuala wilde niet jammeren, maar kon niet langer voorkomen dat de angst in haar stem doorklonk. De man reageerde niet. Bij de achterkant aangekomen, liet hij haar arm los. Vervolgens hield de ontvoerder zijn linkerhand tegen een donkerder gekleurd vlak. Tot Nuala's verwondering kwam er een paneel tevoorschijn met hierop de silhouet van een hand. Het volgende moment wisselde hij van hand – Nuala stond vrij van hem - om daarop zijn rechterhand tegen het silhouet te houden. Een klikkend geluid klonk waarna de achterklep van de laadruimte open

schoof. Met het gevoel te stikken, keek Nuala naar de grijsmetalen ruimte. Rechts vooraan stond een kunststoffen cabine met hierin een chemisch toilet. Helemaal achterin, onder een smal en breed raam, lag een geel matras met daarop een paars dekbed en kussen. *Oh God!*

“Nu mag je gillen, zoveel als je wilt,” klonk zijn stem ineens vlakbij haar oor. Het volgende moment voelde Nuala zich van de grond gehesen worden. *Nee!* Toen het geluid van een deur dat werd vergrendeld achter haar. Zijzelf op haar handen en knieën in een half verlichte ruimte. Gedachten vormen over wat haar overkwam, kon ze niet. Enkel het besef dat ze de toiletpot moest zien te bereiken, drong tot haar door. Nog maar net met haar handen om de stalen pot, gaf haar lichaam haast met een uiting van agressie over. Nauwelijks bekomen van het overgeven, voelde Nuala een schok door de ruimte trekken. De vrachtwagen reed met haar als verborgen vracht weg van het parkeerterrein.

In de stuurcabine zelf had Ludovic Sloan - al gebruikte hij net als zijn vader en oom tegenwoordig de naam O’Connel - zichzelf ontdaan van zijn bivakmuts met de donkere glazen. Met zijn lange rode haren los over zijn schouder, schudde de man zich kort.

“Waar breng je me heen?” hoorde hij met zijn bovennatuurlijk gehoor de vraag van zijn slachtoffer. Het zou echter geen zin hebben om haar een antwoord op die vraag te geven, daar zij niet in staat was hem te horen. Om dit wel mogelijk te maken, zou hij via de intercom moeten reageren. De onsterfelijke besloot om de jonge vrouw te negeren.

Met haar knieën opgetrokken zat Nuala op het matras, wachtte. Er kwam geen reactie, concludeerde ze al snel. Ze keek op naar het smalle brede raam boven haar hoofd. Van haar kant kon ze niet door het glas heen kijken. Ze haalde iets dieper adem. Nu haar ogen wat meer aan het gedempte licht was gewend, kon ze wat meer onderscheiden. Eveneens voelde ze

zichzelf iets kalmer worden. *Waarom hebben ze mij ontvoerd en de anderen zo koelbloedig vermoord? Wat willen ze van me. Shit. Wat een domme gedachten om te denken dat Teyrnon of Brian me zouden kunnen vinden via wat los dwarrelde haren. In een gebied dat zo enorm groot is. Bovendien. Ze hebben geen idee wat voor afschuwelijks er is gebeurd. Ik heb niet de app kunnen activeren. Ze weten het niet.* Als haar bovennatuurlijke vrienden haar niet konden redden, zou ze dus zelf iets moeten verzinnen. *Ik kan niet weer gewoon slachtoffer zijn. Niet zoals toen met Owen. Niet weer. Shit, ik heb net veel te veel aan mijn angst toegegeven. Hij weet nu hoe bang ik in werkelijkheid ben. Hm. Oké. Ja. Ik ben bang. Laat hem dat dan maar weten. Maar ik zal vechten. Met hun oog op mij kan ik niets beginnen. Ze zijn te sterk en te snel. Op dit moment is er niemand die op me let. Dit is het moment, Nuala, om iets te doen.* De negentienjarige hing de rugtas weer om haar schouders en stond op. Grote stappen nemend, begaf ze zich naar de achterklep. Ze liet haar ogen er langs glijden, maar er was niets te zien wat op een paneel leek. Vanuit de binnenkant leek het vrachtruim niet te openen. Toch kon ze zich niet voorstellen dat haar ontvoerders niet een soort noodvoorziening hadden ingebouwd. Immers wat als ze zelf onverwachts opgesloten kwamen te zitten. Nuala keek naar de gladde zijwand en vervolgens naar de groen met blauwe kunststoffen cabine. Net wat ze al had verwacht, dacht ze toen ze er achter keek. Achter de cabine was de persoonsdeur. Met zijn bovennatuurlijke gehoor, zou de roodharige man het verschuiven van de cabine horen. Op dit moment, was dit dus nog geen optie. De jonge vrouw nam een stap naar achteren en liet haar blik in de kleine ruimte vallen. Op de grond naast de wc-pot stond een fles met chemisch vloeistof. *Hm, interessant.*

Inmiddels reed Ludovic O'Connel de gelikte wagen Munson Valley Road op en bleef deze volgen tot ze Annie Creek bereikten. Een kleine honderd meter voordat route 62, de Crater

Lake Highway in zicht kwam, klonk er plotseling een luide bonk boven Nuala's hoofd. Met haar hart bonkend in haar keel keek de jonge vrouw op naar het plafond. Voetstappen klonken, daarna niets meer.

"Ik vroeg me al af waar je bleef, oom," schertste Ludovic naar de broer van zijn vader. Zelf al volledig omgekleed naar een onopvallend outfit, bestaande uit een dunne grijze trui en spijkerbroek grijnsde Mark naar zijn neefje.

"Ik heb onderweg nog even gesnackt... Hier, voor jou." De man reikte heb een smoothie flesje aan. "Vers van de pers," grapte hij. "Dank je... Neem je het stuur over? Ik moet me nog verder omkleden." Mark O'Connel nam het stuur vast en liet Ludovic achter hem langs van de bestuurderstoel klimmen. Vervolgens nam Mark zelf op de bestuurderstoel plaats.

"Hoe gaat het trouwens met onze jonge gaste?"

"Bang."

"Hm... Prima... Laat haar maar bang zijn," sprak hij met een bepaalde spanning in zijn stem zodat zijn neef hem even aankeek. Mark O'Connel beantwoordde kort de blik.

"Het gaat wel," zei hij.

"Denk je echt dat Nuala weet waar Cassidy is gebleven?" klonk er een twijfel in Ludovic zijn stem door.

"Ja... Nuala weet het..."

"Omdat 'zij' je dat heeft verteld?"

"Ja... Ze zijn allemaal verdwenen... En Nuala is de oorzaak daarvan... Cassidy stond op het punt om Liam en Nolan te verlaten, voor ons... Voor mij... En nu na al die eeuwen is ze er opeens niet meer? Nee. Dat accepteer ik niet... Ik wil weten wat er is gebeurd... En dat wicht in de laadruimte gaat ons dat vertellen."

Een aantal kilometers onder een in de regio bekende casino, na

een kleine twintig minuten rijden, ging de weg over in route 97. The Dalles-California Highway. Deze weg bleven ze volgen langs Modoc Point waarna de weg hen langs Upper Klamath Lake bracht. Enkele kilometers na Moore Park leidde de weg van het enorme meer weg, route 140 op, Falls Highway. Ook deze weg leidde hen weer voor een groot gedeelte langs het meer. Tot ze wederom het ruige en droge beigebruine groen om zich heen kregen.

“Het is al een tijdje stil achter ons,” merkte Ludovic op.

“Ze kan niet ontsnappen, mocht je daar bang voor zijn.”

“Ben ik niet...”

Mark keek zijn neefje aan, waarop hij luid zuchtte. “Neem jij het stuur weer over. Ik neem wel even een kijkje.”

Terwijl ze zich letterlijk in het midden van ‘Nergens’ leken te begeven, bracht Mark de zilverenzwarte vrachtwagen naar de kant van de weg. Hij opende de bestuurdersdeur en sprong op de grond. Nog geen tel later stond hij bij de achterklep waarop niet veel later deze zich voor hem opende. Echter bijna datzelfde moment werd een scherpe, blauwe vloeistof in zijn gezicht gespoten! Terwijl de man in een reflex naar zijn ogen reikte, sprong Nuala via de smalle, schuine opening die al was ontstaan naar buiten! Aan passagierszijde. Op het moment dat haar voeten de grond raakten, dook ze subiet onder de vrachtwagen. Gelijktijdig was Ludovic – via de bestuurderszijde- naar buiten gesprongen, reagerend op de schreeuw van zijn oom.

“Vervloekt!” schreeuwde de man. “Breng me wat water. Dat spul bijt als de neten!”

Zich verstopt houdend naast de voorste, rechterwiel van de vrachtwagen, hoorde Nuala de rappe voetstappen van Ludovic. Vervolgens een sprong van hem op de grond, zeer waarschijnlijk met het water bij zich waar de tweede ontvoerder om had geschreeuwd. Terwijl de roodharig man in tegenover gestelde richting rende, vluchtte Nuala via een schuine lijn – om maar

vooral uit de mannen hun gezichtsveld te blijven - naar de naast gelegen berm. Enkele meters voor het groene bord dat onder anderen de afstand naar Medford aangaf en waar geen vangrail was, sprong de jonge vrouw naar de lager gelegen grond. Om daarna in het duister van het woud te vluchten.

Zaterdag, 9 september.

10:05

"Je zei net dat je haar nabijheid voelt?" merkte James Lucina naar zijn tot nu toe onbekende nakomeling op.

"Ja... Ik denk dat de goden mij deze gave hebben gegeven zodat ik weet welke vrouw geschikt is om mij nakomelingen te geven... Helaas heb ik vele van mijn kinderen moeten zien sterven vóórdat ik mij bewust was van deze gave."

"Je voelt het alleen bij vrouwen?"

"Ook bij mannen... Maar die kunnen mij geen kinderen geven," lachte hij.

"Dora zit nog niet in de transitie leeftijd," klonk James wat bedenkelijk.

"Nee... Ze is twintig jaar oud... Misschien sterft ze als ze tweeëntwintig is... Misschien leeft ze door tot haar dertigste."

"Je wilt haar niet laten transformeren? Zelfs niet nu je weet dat dit tot haar mogelijkheden behoort?"

"Nee... Ze is niet puur. Haar behoort niet het eeuwige leven toe."

"Hm, ik denk niet dat de Dylan-clan het met die uitspraak eens zal zijn."

"Dylan is een dierbare vriend... Ik begrijp de beslissing heel goed waarom hij zijn kinderen onsterfelijk heeft gemaakt... Maar het was wel een verkeerde beslissing."

James keek de man aan waarbij hij kort zijn kaken opeen klemde. "Ikzelf heb meer dan eens dezelfde keuze gemaakt... En tot nu toe heb ik daar geen spijt van gehad," klonk zijn stem wat schor. "De mensen die ik geholpen heb te transformeren zijn dierbare familieleden en vrienden," vervolgde hij.

"Dan heb jij jezelf omringd met de onpueren, voorvader... Vertel

me, met welke gaven hebben de goden jou gezegend?"
"Slechts de gebruikelijke... Snelheid, kracht, zicht, reuk en gehoor," besloot de bijna tweeduizend jaar oude man te liegen. Dat hijzelf de nabijheid voelde van iemand die binnen transitie leeftijd zat, kon hij beter nog even voor zichzelf houden.

De beide onsterfelijke mannen vervolgden hun weg langs de rand van Devils Backbone. Met aan hun rechterhand het meer en aan hun linker Rim Drive. Na een kleine vijf minuten bleef de Khoisan staan. Een samenknijpen van zijn ogen volgde. "Zie je iets?" wilde de grote, krachtige man van zijn nakomeling weten. "Ik ben me niet zeker." Het volgende moment stoof hij naar voren om zichzelf vervolgens enkele meters de helling omlaag te laten glijden.

"Heb je Dora gevonden?" klonk er al een hint van opluchting in James zijn stem door. "Tenzij haar lokken sinds ik haar voor het laatst gezien heb gegroeid zijn... Denk ik van niet." De man tilde zijn linkerhand op. James zoemde zijn blik in. Een viertal goudblonde, krullende haren. Het duurde even voordat zijn hart abrupt een slag miste. "Geef hier!" riep hij opgewonden.

"Zekers," klonk de ander vrij nonchalant. Binnen twee stappen stond hij naast de even grote en gespierde man.

"Herken je ze?" wilde Tombé vervolgens weten.

James gaf nog geen antwoord. De onsterfelijke jager maakte van de haartjes een klein propje en hield ze daarna bij zijn neus.

"Nuala," noemde hij prompt haar naam.

"Degene naar wie Dylan en zijn familie opzoek is?"

"Ja... Ze moet hierlangs zijn gekomen."

"Hm... Je weet natuurlijk niet of ze deze haren na of vóór haar ontvoering heeft verloren."

"Na," klonk James overtuigd van zijn gelijk. "Kijk. Ze zijn met wortel en al uit haar hoofd getrokken." De man pakte zijn smartphone en nam een foto van de locatie waar de haartjes waren gevonden. Vervolgens klikte hij op de optie, coördinaten

toevoegen. Een tweede maakte hij van de haren zelf.

"Je brengt hen nog niet op de hoogte?" wilde Tombé weten nadat hij zag dat James zijn toestel weer in zijn binnenzak stopte. "Later... Laat hen eerst de optie van de grotten onderzoeken... Onze eerste prioriteit is jouw verloofde Dora."

Vlakhij een parkeergelegenheid bleef Tombé Lucin wederom staan. Net als James keek hij naar de rondlopende weg waarop een aantal wagens binnen de vakken stonden geparkeerd.

"Dit zou een punt van start en vertrek van de ontvoerders kunnen zijn," opperde de Khoisan. De ander knikte, zij het bedachtzaam.

"Je denkt van niet?" reageerde Tombé op de aarzeling.

"Het is vrij open... Te open voor een ontvoering, als je het mij vraagt. Zeker als ze alle vier de studenten hebben meegenomen.

"Maar we vonden enkel de haren van Nuala... En niet van de andere meisjes... Wat toch doet vermoeden dat Nuala van de anderen werd gescheiden. Vertel me eens, voorvader. Ik heb deze Nuala nog niet ontmoet. Is zij bijzonder?" Slechts een fractie van een seconden bevroor de uitdrukking op de knappe man zijn gelaat. Dit was niettemin lang genoeg voor Tombé om het te zien. "Ah... Zo bijzonder dus?"

"Als Nuala de transitie leeftijd heeft bereikt, zal ze uit zichzelf transformeren. Haar beide ouders waren nakomelingen van de Sloanlijn," besloot James een deel van de waarheid te vertellen. "Werkelijk? Ah... Dan denk ik dat we moeten concluderen dat ook de andere lieve meisjes niet meer leven... Wie de aanval ook heeft uitgevoerd. De enige die zij wilden, was Nuala."

De kale man draaide van de parkeerplekken weg en vervolgde zijn weg naar de rand van de krater. Eveneens luisterend en zoekend naar enig teken van leven van Tombé's verloofde, liep James naast hem. Opeens bleef Tombé staan. Een vinger in de lucht als teken dat hij wilde dat ook zijn voorvader zijn scherpe